

Nôž Nebeskej tkáčky

Kedysi dávno žil muž menom Sunder, ktorý miloval svoj život. Každý deň vstával s úsvitom a zamieril na polia. Zasnene pozoroval dážd', čo zavlažoval jeho úrodu, a slnko, vďaka ktorému rástla. Vážil si silu svojich rúk, ktorými sial, žal aj postavil vlastný dom. Tie ruky, čo dokázali kolísať a uspať dieťa.

Sunder miloval svoj život tak veľmi, že keď si poňho prišla smrť, schoval sa pred ňou.

Smrť prehľadala Sunderov dom, ale nikde ho nenašla.

Vólala po poliach, ale Sunder sa neukázal.

Smrť sa napokon vzdala a odniesla si namiesto neho niekoho iného.

Keď Sunder konečne vyliezol z úkrytu, bol na seba náramne pyšný, koho sa mu podarilo prekabátiť. Spokojne si hvízdajúc zamieril po prašnej ceste domov. Pred dverami však začul čudné zvuky a stuhol.

Vnútri sa ozývalo žalostné kvílenie.

Sunder otvoril dvere a zbadal manželku, ako kľučí na podlahe v kuchyni a na prsia si tisne ich maličké dieťa. Keď sa zosunul na kolená vedľa nej, zazrel dcérine neživé oči. Zacítil chlad jej tela.

Sunder preklial svoju šikovnosť. Rozplakal sa a škripal pritom zubami.

Od toho dňa Sunder už nevstával s úsvitom. Už nečasol nad dažďom či slnkom. A kedykoľvek sa rozhliadol po dome, ktorý vybuďoval vlastnými rukami, videl len to, čo stratil.

Prosil smrť, nech mu dcéru vráti. Smrť to však nedokázala. Dušu dieťaťa si už vzala Nebeská tkáčka.

Sunder sa teda vydal odčiniť svoju chybu.

Bohyňu duší našiel sedieť pri tkáčskych krosnách; osnovu tvorili sny živých a útok zas spomienky mŕtvych. Keď Nebeská tkáčka začula Sunderove kroky, prestala tkať a odložila priadzu.

Sunder padol bohyni k nohám a predniesol svoju prosbu.

„Za splnenie svojho želania musíš zaplatiť,“ varovala ho bohyňa.

„Áno, dám vám čokoľvek.“

Nebeská tkáčka vstala od krosien. „Dlhuješ mi svoju dušu. Svoju smrť, ktorej si unikol podvodom.“

Sunder zatvoril oči a spomenul si na dážd' vyživujúci úrodu, na slnko, vďaka ktorému rástla, a na zručnosť vlastných rúk.

„Vrátim ti dcérinu dušu. Môžem ju opäť prebudiť k životu.“ Nebeská tkáčka siahla po tkáčskom noži. „Ale musíš zaplatiť.“

Kľáčiaci Sunder vzhliadol k bohyni bez tváre a súhlasil: „Zaplatím.“

A tak Nebeská tkáčka zdvihla nôž...

A odrezala mu dušu z tela.

Prvá kapitola

Sestra jej tvrdila, že vybudovať armádu, zvrhnúť tyrana a vydať sa za kráľa bude trvať rok.

Roa to dokázala za tri mesiace.

A teraz sedela v najmenšom pavilóne otcovho domu za vyrezávaným akáciovým stolom, ktorý sa leskol ako zrkadlo. Z kozuba voňal sladký dym a na jej pleci si hovelá Essie, ktorá do látky zatínala pazúry v rovnakom rytme, akým Roa netrpelivo podupkávala bosými chodidlami po koberci.

Päť dní náročného dohadovania mierových podmienok sa začínalo podpisovať na oboch sestrách.

Uprostred stola ležali na jednej kope slávnostné zbrane všetkých prítomných mužov a žien – dlhé a krátke nože, elegantne vyrezávané palčáty, lesklé kosáky – naskladané mimo dosahu na znamenie dôvery. Prázdne zostali len tri stoličky. Patrili zástupcom Rodu nebies a neobsadené zostávali už týždeň, nikto však o tom nehovoril. A Roa už vôbec nie.

Civela na prázdnu stoličku po svojej lavici a predstavovala si mladého muža, ktorý na nej zvyčajne sedával. Silné plecia. Oči zlaté ako pšenica. Tmavohnedé vlasy sčesané dozadu nad prítiažlivou tvárou.

Theo, dedič z Rodu nebies.

Roin pôvodný snúbenec.

Odjakživa bol tvrdohlavý. Essiina myšlienka prenikla do Roinnej mysle súčasne s ďalším zarytím pazúrov do kože. *Ale nikdy nie takto.*

Roa prstom pohladkala krehký okraj krídla bieleho jastraba. Ich vzájomné puto – Essie ho označovala slovom „šum“ – medzi nimi horelo jasným teplým plameňom.

Zradila som ho, priznala Roa v duchu. *Vôbec by som sa nečudovala, keby so mnou už nikdy neprehovoril.*

Ich nemý rozhovor prerušilo hlučné zachrápanie.

Nová kráľovná s jastrabom na pleci sa prudko odvrátila od prázdnej stoličky a pozrela sa na mládenca, ktorý sedel vedľa nej. Oknom prúdilo dnu teplé popoludňajšie slnko a ožarovalo jeho neposlušné hnedé kučery. Lakte mal vyložené na stole a hlavu opretú o zaťatú päšť. Dlhé tmavé mihalnice sa mu dotýkali líc.

Dračí kráľ. Zaspal uprostred dôležitého stretnutia o mieri.

Tento... neschopný lenivec... bol osobou, pre ktorú sa Roa vzdala úplne všetkého.

Podráždená sa rozhliadla po tucte mužov a žien usadených okolo stola; išlo o zástupcov hlavných rodov z celého buša.

V duchu sa modlila, aby si hostia to chrápanie nevšimli.

Bolo to márne. Samozrejme, že to postrehli. Dax už celý týždeň pravidelne zaspával na rokovaníach o mierovej zmluve, a tým dával všetkým najavo, že mu nezáleží na zrušení sankcií, ktoré uvalil jeho otec a pre ktoré Roin ľud rok čo rok hladuje.

Nie, to Daxa viditeľne nezaujímalo.

A práve preto tu bola Roa. Trvala na tom, že podnikne namáhavú cestu na opačný koniec piesočného mora a osobne dozrie na formulovanie tejto životne dôležitej zmluvy. Po jej podpísaní už Dax nebude môcť ďalej porušovať svoje sľuby; nie bez následkov.

A práve preto sa všetci stretli tu, v dome, v ktorom Roa vyrastala, a teraz sa sústredene skláňali nad popísanými zvitkami.

Roa sa obzrela cez hromadu zbraní a spiacého kráľa a zistila, že ju pozorne sleduje jej otec. Blížila sa jeho päťdesiatka, kučeraivé čierne vlasy mu už pretkali striebřisté šediny a vyzeral chudšie a unavenejšie, než si ho pamätala. Je možné, aby sa takto zmenil počas jej dvojmesačnej neprítomnosti? Rovnako ako Roa mal na sebe bavlnenú tuniku s prestrihom na krku a vzorom Rodu piesne siahajúcim až ku golieru.

Poriadna dračia kráľovná by mala nosiť žiarivý farebný kaftan, precízne vyšívané papuče a zlatú čelenku na hlave, no Roa bola predovšetkým bušanka. Zvyčajne sa obliekala do skromných nefarbených plátenných šiat, ktoré jej ušila matka, a k nim si brávala korálikový náhrdelník zo svetlomodrého berylu.

Otec zachytil Roin pohľad a potom skĺzol očami k mládenkovi, ktorý bezstarostne chrápal vedľa nej. Jeho výraz sa nedal zameniť.

Nijako neskrýval, že dcéru ľutuje.

Roe stiahlo žalúdok.

Odmietala súcit. Najmä od vlastného otca.

Pod stolom štuchla novomanžela pod rebrá. Tým prudkým pohybom zaskočila Essie, ktorá bleskovo rozťahla krídla, aby nestratila rovnováhu. Dax sa s myknutím a tmeným zastonaním zobudil, ale namiesto toho, aby sa s kajúcim výrazom vystrel a začal sa sústreďiť, hlasno si zívól a ponáťoval sa – čím všetkým prítomným potvrdil, že naozaj tvrdo spal.

Akoby chcel každému ukázať, že ho toto všetko vôbec nezaujímá.

Muži a ženy usadení okolo stola pozreli na Rou. Keď očami prechádzala z jednej tváre na druhú, každý odvrátil oči.

Títo ľudia do nej vložili dôveru, keď ich požiadala o vojsko, aby Daxovi pomohla zvrhnúť jeho otca. Teraz tu sedeli a zahabene na ňu hľadeli.

Dcéra z Rodu piesne, čo si to urobila? počula ich pýtať sa v duchu.

Ich pohľady sa jej vpaľovali pod kožu. Roa zaťala päste položené na kolenách. Zúfalo túžila stretnutie ukončiť, ale zvitok so zmluvou ešte neobsahoval všetky podpisy.

Obrátila sa teda k Daxovi, ktorý opäť široko zíval.

„Nudíme ťa?“ Roa sa ani nenamáhala potlačiť zatrpknutosť v hlase.

„Ale vôbec nie,“ zapriadol lenivo a zrazu sa sústredene zadíval ponad stôl. „No v noci som sa príliš nevyspal.“

Roa pozrela rovnakým smerom ako Dax a Essie nepokojne prestúpila z nohy na nohu; do pavilónu práve vstúpila mladá žena. Bola to Roina sesternica Sara a pri boku si pridržovala podnos. Hnedé kučery mala stiahnuté do drdola a prichytené slonovinovým hrebeňom. Zápästia jej zdobili náramky z lesklých morských mušličiek.

Sara začala zo stola zbierať šálky s vychladnutým čajom, a keď si všimla kráľov pohľad, oslnivo sa usmiala.

Roa si zdráhavo vybavila priebeh včerajšieho večera. Po alkoholových hrách s jej bratmi a bratrancami začal Dax otvorene flirtovať s prítomnými ženami. Aj so Sarou. Na to si Roa musela zvyknúť: na Daxovo flirtovanie.

Bola si takmer istá, že by v opitosti dokázal flirtovať aj s dračkom.

Odvrátila od kráľa a sesternice oči, aby nevidela ich vzájomné úsmevy. Nechcela vedieť, ako ďaleko tá hra zašla.

Bohužiaľ, mohla sa dívať len na rozpačité výrazy zástupcov ostatných rodov alebo na prázdnu stoličku.

Neznesiteľná voľba.

Nakoniec sa Roa rozhodla čeliť dôsledkom svojej zrady a zahľadela sa priamo na Theovu stoličku, akoby na nej sedel jej bývalý snúbenec a pohľad jej oplácal.

Niekedy sa pokúšala predstaviť si, ako by vyzeral jej život, keby dodržala sľub, čo mu dala. V otcovom dome by určite nesedel žiadny kráľ, neflirtoval by s jej sesternicami a neponižoval by ju pred ľuďmi, ktorí jej boli najdrahší na svete.

A neexistoval by nikto, kto by bušu zaistil bezpečie, začula v mysli Essiin hlas. Jastrabie pazúry sa jej láskyplne zaťali do pleca. Daxov otec by z nás vycedil poslednú kvapku krvi.

Essie mala, samozrejme, pravdu.

Urobila si to, čo si musela, pokračovala Essie a obtrela sa jej hladkou hlavičkou o líce. *A všetci to vedia.*

Áno, Roa to urobila pre každého bušana vrátane Thea. Nedovolí, aby ich premohol a okradol ďalší kráľ z Firgaardu. Aj tak si toho vzal už priveľa.

Roa pohľadkala Essie po jemných pierkach a pozrela na Daxa. Keď zvitok doputoval ku kráľovi, ten ho podpísal, z misky na stole vzal štipku piesku a posypal ním mokrý atrament. Po vyschnutí sfúkol nadbytočný prach, zvitok zroloval a podal ho Roe.

Medzi prítomnými zavládla až hmatateľná úľava. Kráľ svojím podpisom potvrdil, že dodrží daný sľub a konečne ich zbaví tyranie vládcov Firgaardu.

V miestnosti sa ihneď rozprúdil rozhovor a rozozvučal smiech.

Potom sa objavila slúžka s džbánom vína a Roa sa zachmúrila. Otec hosťom víno neponúkal a v buši si to mohol dovoliť skutočne málokto. Rozmýšľala, čo si teraz jej rodina odoprie, aby v tomto mesiaci dorovnala takýto nečakaný pôžitok.

Dax v blahej nevedomosti naplnil dva červené hlinené poháre a potom ledabolo prehodil ruku cez operadlo Roinej stoličky. Essie vyplašená jeho blízkosťou razom vzlietla z Roinho pleca.

Sestra uväznená vo vtáčom tele sprevádzala Rou na každom kroku už takmer osem rokov – o čom svedčili drobné jazvy po vtáčích pazúroch na jej pleciach –, takže Roa si bez nej ihneď pripadala ako nahá.

Dax s pohárom v ruke sa naklonil tesne k nej.

„Na mier!“ predniesol potichu a pritom ju zahalil oblakom mätovej vône.

Roa sa na Daxa neodvážila pozrieť. Dobre vedela, aké oča-rujúce sú jeho vrele hnedé oči. Aký prísľub srší z kriviek jeho pier. Bola až príliš často svedkom toho, ako dievčatá podliehajú Daxovmu šarmu, takže mu už dokázala odolávať.

Sústredila sa radšej na Daxovo hrdlo, na ktorom pravidelne pulzovala žila, a vzala si od neho pohár so slovami: „Na kráľov, ktorí dodržiajú svoje slovo!“

Na zlomok sekundy zachytila jeho pohľad a mala dojem, že sa mu v očiach mihla iskrička pobavenia, ale vzápätí zmizla za maskou zdvorilého úsmevu.

Roa ten úsmev neznášala. Nenávidela, čo s ňou robil.

Rázne odložila pohár na stôl a vstala.

„Ak sme hotoví,“ vyhlásila, prehrabala sa v kope zaslúžene získaných zbraní a vyhládala otcov pohľad, „tak ma musíte ospravedlniť. Mám ešte niečo na práci.“

Vylovila svoj kosák, ale na otcovu odpoveď nečakala. Odvrátila sa od stola a zamierila k otvoreným dverám. Už sa neobzrela.

Essie vyletela za ňou.

Roa sa tryskom rútila za hranice Rodu piesne. Poppine kopytá udierali po rozpálenej popukanej zemi a odnášali ju preč od otcovho sídla. Ďalej od mladého kráľa.

Tento známy svet, šíry ako obloha so zapadajúcim slnkom, čo sa jej rozliehala nad hlavou, sa pre ňu zmenil na väzenie. Vkročila doň síce dobrovoľne, ale s putami na rukách.

V polovici cesty v sebe Roa zachytila dôverne známy šum. Inštinktívne zdvihla pohľad a vysoko nad hlavou zbadala bieleho jastraba.

Essie.

Napriek vzdialenosti vycítila rozrušenie.

Kam ideš? volala na ňu sestra. *Nestihneš Rozdávanie.*

Poppy spomalila do kľusu a Roa sa zaklonila v sedle. Úplne zabudla, že dnes je Rozdávanie.

Raz do týždňa sa v sídle Rodu piesne konala večera pre najchudobnejších bušanov, na ktorých sankcie kráľovstva Firgaard doľahli najťaživejšie. Počas týchto večerov praskalo sídlo vo švíkoch, lebo tým, čo boli v najväčšej núdzi, sa dostalo pohostenie a výslužky zo všetkého, o čo sa Rod piesne mohol podeliť.

Mala by si tam byť, nedala sa odbiť Essie, ktorá sa stále vznášala nad Roinou hlavou. *Dodávaš im nádej, Roa.*

No návrat do sídla Rodu piesne znamenal čeliť Daxovi; prizerať sa, ako popíja otcovo víno a flirtuje so všetkými dievčatami v domácnosti.

Roa zaškrípala zubami.

Už niekoľko dní som pri ňom poslušne sedela. Myšlienkami sa prepaľovala do mysle svojho dvojčaťa. *Ak zostanem v jeho prítomnosti ešte sekundu, tak... Začala nechty do uzdy. Vezmem svoj sľub späť.*

Áno, stále ho mohla vziať späť. Manželstvo ešte nenaplnili. To znamenalo, že ho môžu anulovať.

Ale kto by nás v tom prípade ochránil? namietla Essie.

A o to išlo. To bolo podstatou Roinho rozhodnutia: zaistiť ľudu bezpečie.

Pôvodne si myslela, že vymeniť slobodu za ochranu bušanov bude jednoduchšie. Neuvedomila si, že sama za to zaplatí viac než slobodou.

V hlave jej opäť zaznel sestrin tichý mierny hlas: *Mala by si byť opatrnejšia. Ostatní si začínajú všimnúť tvoju neprítomnosť.*

Do sídla Rodu piesne dorazili už pred šiestimi dňami a Roa od tej chvíle mizla každú noc.

No a čo, nech si to všimnú, odsekla v duchu a popohnala Poppy do cvalu.

V diaľke sa červenohnedá zem postupne prelievala do zeleného lesa. Roa zamierila ku skrytej cestičke medzi akáciami. Vošla do lesného šera na mieste, kde sa kedysi hrdo týčilo sídlo piateho hlavného rodu...

Kým z neho nezostali len ruiny.

Sestrino zúfalstvo ju pichlo v hrudi ako ostrý šíp. Roa ho ignorovala.

Roa. Essiin hlas jej zablikal v myšlienkach; jastrab sa s námahou snažil udržať s ňou tempo a mával elegantnými bielymi krídlami proti víchru, ktorý ich zrážal naspäť. *Nemôžeš len tak ujsť!*

Som kráľovná, oponovala jej Roa v duchu. *Môžem robiť, čo sa mi zachce.*

Nesprávaš sa ako kráľovná! Essiine myšlienky slabli. *Správaš sa ako... vystrašené... sebecké... dieťa.*

To ju zaboľelo.

Roa vyslala k jastrabiemu obrysu svojej sestry mrazivú odpoveď. Essie na ňu reagovala rovnakým nepríjemným pocitom – a ešte silnejším.

Tezne pred tým, než sa Poppy zastavila pred hranicou lesa, biely jastrab prenikavo zaškriekal. Rou ten zvuk zasiahol ako bolestivý úder a potiahla Poppy za uzdu. Zachmúrene sa obzrela a zbadala Essie – bielu bodku na oranžovom nebi –, ako zápasí s vetrom v snahe dobehnúť ju.

Ďalší a ešte mocnejší úder. Roa zasyčala od bolesti. Zovrela uzdu a do sestrinej mysle vyslala odkaz: *Ak mi chceš ublížiť, darí sa ti to.*

Essie neodpovedala.

Roa verila, že to Essie pochopí. Veď jej sestra poznala život v zajatí lepšie než ktokoľvek iný. No rovnako ako Roína kamarátka Lirabel, aj Essie sa v posledných dňoch stavala čoraz častejšie na Daxovu stranu. Ktovie, možno aj ich dve očaril jeho smiešny šarm.

Roa sa od sestry trochu nahnevane odvrátila a bez ďalšieho čakania vošla medzi stromy.

Essie ju nájde. Vždy ju našla. Spájalo ich neviditeľné, ale napriek tomu žiarivé a silné puto. Roa sestru vnímala na každom kroku; cítila krehký obrys jej duše, aj keď ich delila šira púšť.

Kvitli tu palisandre a zem pokrýval nádherný koberec purpurových kvetov. Podobnú krásu by ste nenašli ani v paláci. Roa plnými dúškami hltala ich sladkú vôňu, zatiaľ čo Poppy mierila k bráne do sídla Rodu tieňa.

Ludia tvrdili, že toto miesto je skazené. Kedysi dávno tu zomrel človek a jeho rodina ho poriadne nepochovala, a tak sa nepreťalo puto medzi svetom živých a mŕtvych. Nakoniec sa počas Upustenia – najdlhšej noci v roku – mužova duša zvrhla a vyvraždila všetkých, čo boli nablízku.

Teda aspoň tak sa to tradovalo.

Skazené duše boli nebezpečné, a práve preto bolo potrebné dodržiavať obradné pravidlá Upustenia.

No aj keby sa ten príbeh zakladal na pravde, mužova duša odtiaľ už dávno odišla.

Roa zosadla, uviazala Poppy k vetve a rozpadajúcim sa vchodom vstúpila do ruín. Blúdila sálami bez stropov a striech a spomínala na prázdnu stoličku, ktorá pri podpisovaní zmluvy stála po jej boku. Bola to jasná urážka – no Roa vedela, že to ona urazila Thea ako prvá. Rod nebies ako jediný z hlavných rodov hlasoval proti tomu, aby pomohla Daxovi pri vzbure. A v buši bolo vždy potrebné dosiahnuť jednohlasné rozhodnutie, aby

smelo vojsko prejsť na druhý koniec piesočného mora. Roa ten zákon porušila.

A potom Theovi zlomila srdce.

V ruinách sídla teraz preskúmavala každý kút. Nikde nikoho. Prešla ním ešte raz.

Neprišiel, pomyslela si sklúčene.

Theovi sa nepozdávalo, že by mala pomáhať Daxovi. Bol presvedčený, že ak Roa raz odíde, už sa nevráti.

Mýlil si sa, namietla v duchu. *Vrátila som sa*.

Áno, je tu. V týchto ruinách, kde sa predtým zvykli vždy stretávať – a čaká naňho už piatu noc za sebou.

A počas týchto piatich nocí sa Theo neukázal ani raz. Lebo Roa sa vydala za Daxa a stala sa kráľovnou.

A pre Thea bola navždy stratená.

Vysoko v korunách stromov burácal vietor. Roa sa vyšplhala na okennú rímsu v rozpadajúcej sa stene, chrptom sa oprela o studený zaprášený kameň a zaborila si tvár do dlaní.

Teraz si kráľovná, pripomenula si v duchu. *Kráľovné neplačú*.

Presne to by jej povedala Essie. Keby tu bola.

Čakajúc na prílet sestry, Roa premýšľala o hanbe v otcových očiach. V očiach všetkých prítomných.

Možno je lepšie, že sa tam Theo neukázal. Od neho by taký pohľad nezniesla.

Ubehla hodná chvíľa a Essie sa stále neukázala. Roa zdvihla pohľad nad koruny stromov, kde začínala tmavnúť obloha.

Inštinktívne pátrala pohľadom po Essiiných dvoch oblúbených hviezdach. *Hviezdne dvojčatá*, nazývala ich sestra. Essie milovala príbehy o Nebeskej tkáčke, bohyni, ktorá z ľudských duší pradije hviezdy a potom ich prišívá na oblohu.

Roa si predstavila, ako Nebeská tkáčka upradie z Essiinej duše hviezdu a zavesí ju na oblohu osamotenú, bez Roy.

Po chrpte jej prešiel mráz.

Kde sa sestra zdržala tak dlho?

Roa nahliadla do svojej duše, či s ňou nenadviaže zvyčajný šum. To hrejivé a takmer hmatateľné žiarivé puto sestry spájalo ešte pred Essiiným nešťastím.

Tentoraz však Roa zistila, že spojenie je nejasné a slabé, nepatrné ako spomalený pulz.

Essie?

Žiadna odpoveď.

Roa zoskočila z rímky a prázdny, napoly zrútenými sálami sa vrátila k východu.

„Essie?“ zvolala. „Kde si?“

Odpovedala jej len ozvena.

Zrýchliła krok. Spomenula si, ako čudne k nej doliehali sestrine posledné myšlienky. Ako z ohromnej diaľky.

Essie, ak je to vtíp, nie je na smiech.

Keď Roa vyšla von, odviazala Poppy a rýchlo vyskočila do sedla. Popohnala ju späť k línii lesa. Kým ju prekročili, slnko už zapadlo a obloha zatiaľ potemnela ako atrament, ale Roa na nej nikde nevidela stopu po bielom vtákovi.

Pritisla si ruky k ústam a vykričla sestрино meno.

„Essie!“

Hlas sa rozľahol krajinou a zamrel. Vietor jej za chrptom zašuštal lístím.

O jednej veci spolu sestry nikdy nehovorili; báli sa, že ak vyslovia svoje obavy nahlas, mohli by sa zmeniť na skutočnosť. Duša, ktorá hneď neprešla na druhý breh, nemohla vo svete živých zostať navždy. Volanie smrti bolo prisilné.

Lenže Essie tomu volaniu vzdorovala už dlhých osem rokov.

Roa zdvihla pohľad k hviezdám a zlomene zašepkala: „Essie, kde si?“

KRISTEN CICCARELLI

UVÄZNENÁ
KRAĽOVNÁ

Prvé slovenské vydanie

Z anglického originálu *Kristen Ciccarelli: The Caged Queen*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperTeen,
an imprint of HarperCollins Publishers, New York 2018,
preložila Denisa Ghaniová.

Vydalo vydavateľstvo CooBoo v Bratislave v roku 2020
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom
Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika

Číslo publikácie 2 157

Jazyková redakcia Zuzana Šmatláková

Korektúra Ivana Černáková

Zodpovedný redaktor Erik Fazekaš

Technická redaktorka Jana Urbanová

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2020

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie
kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo
akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ALBATROS MEDIA